

บทที่ 7 วิัฒนาการภาษาไทย

รูปแบบของการลงโทษ

การใช้วิธีการเฉพาะ เพื่อเป็นอุปกรณ์หรือการแสดงออกเพื่อการลงโทษมีมากมาย แตกต่างกันตามเวลาและสถานที่ในช่วงประวัติศาสตร์ของมนุษย์ชาติ รูปแบบการลงโทษที่ได้มาใช้โดยทั่วไป ได้แก่ การตาย, เนรเทศหรือการกักขัง, การทรมานร่างกาย, การลดขั้นฐานทางสังคม ถึงเหล่านี้ถือเป็นการปฏิบัติซึ่งใช้ในอดีต

โดยทั่วไปแล้ววิธีการลงโทษผู้กระทำผิดจะเป็นไปในทิศทางโดยมั่วแต่การยอมรับและสภาพเหตุการณ์แล้วล้อมข้อจำกัดในขณะนั้น ๆ การจำแนกแบบอย่างการลงโทษทั้งในรูปแบบ Jarvis ที่มีมาแต่เดิม จนถึงขั้นวิัฒนาการมาสู่รูปแบบการลงโทษสมัยใหม่ Sutherland และ Cressey ได้ศึกษาและสรุปเป็น 4 ประเภท คือ

1. การลงโทษที่เป็นผลเสียหายทางการเงินของผู้กระทำผิด เช่น โทษปรับรับทรัพย์สิน และการชดใช้ค่าเสียหายจากอาชญากรรม
2. การลงโทษโดยการทรมานร่างกายต่อผู้กระทำผิด เช่น การเมียนตี การตัดอวัยวะ
3. การลงโทษตัดออกจากหมู่คณะ เช่น การขับไล่เนรเทศออกจากกลุ่ม จำกัด ประหารชีวิต
4. การประحانหรือลดฐานะทางสังคม จะทำให้ผู้กระทำผิดเกิดความละอาย ถูกดูหมิ่น เหี้ยดหยาม หรือถูกจำกัดสิทธิ์ทางประการ

การลงโทษโดยวิธีการประหารชีวิต มีแตกต่างกันในสังคม วิธีการน่ามีวิธีการที่แตกต่างกันไป เช่น การเผา การต้มในน้ำมัน ใช้ล้อรถทับ ใช้เหล็กจี ฯลฯ ซึ่งมีปรากฏในศตวรรษที่ 16, 17 และ 18 เช่น ในสวิสเซอร์แลนด์, เบอร์ลิน, แฟรงเฟิร์ต

ภายใต้การนำของ Romilly, Bentham, Peel McIntosh, Montagu และ Cruickshank ในขณะที่ประชาชนมีอำนาจเพิ่มขึ้น การใช้วิธีลงโทษประหารชีวิตได้ลดลงในปลาย ค.ศ. 1814

Romilly พยายามต่อต้านการแขวนคอเพื่อการแก้แค้น ตัดศรีษะ หรือตัดส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เป็นสื้น (Karl L. Von Bar, A History of Continental Criminal Law, Boston Little' Brow, 1916. p. 299)

ระหว่างครั้งที่แล้วแนวโน้มความแตกต่างจากการลงโทษแบบอื่น ๆ ได้ปรากฏขึ้น แทนวิธีการฆ่า ในสหรัฐ ปี ค.ศ. 1959 บางรัฐมีการลงโทษโดยวิธีการฆ่า แต่บางรัฐไม่อนุญาตให้มีการลงโทษโดยวิธีการฆ่าโดยเฉพาะในรัฐทางเหนือและตะวันออก (Michigan, Minnesota, North Dakota, Wisconsin, Delaware, Maine และ Rhode Island)

การแขวนคอ เป็นวิธีการฆ่าที่นิยมแพร่หลาย อังกฤษเป็นประเทศแรกที่ใช้วิธีการแขวนคอผู้กระทำผิดโดยทำในที่สาธารณะ จุดมุ่งหมายเพื่อการลงโทษก่อให้เกิดความเกรงกลัวเข็มหลาม มิให้เป็นเยี่ยงอย่าง ในปัจจุบันอังกฤษได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตไปแล้วแต่การลงโทษโดยวิธีแขวนคออย่างปฏิบัติอยู่ในประเทศเครือจักรพสหรัฐอเมริกา แคนาดา ญี่ปุ่น ปากีสถาน 甫่า อินเดีย ฯลฯ ทั้งนี้เนื่องจากวิธีการลงโทษประหารชีวิต โดยการแขวนคอเป็นวิธีการที่ประหัยและสะดวกในทางปฏิบัติมาก

การใช้กีโอยตีน (Guillotine) มีลักษณะเช่นเดียวกับการประหารชีวิตโดยการตัดศรีษะ กีโอยตีน เป็นเครื่องมือที่ประกอบด้วยเหล็กถ่วง มีดที่ใช้ตัดศรีษะ โดยส่วนศรีษะและคอของผู้กระทำผิดลดซึ่งกลมที่เตรียมไว้สำหรับการประหารโดยเฉพาะ และมีที่รองรับศรีษะที่ถูกมีดตัดขาด เครื่องกีโอยตีนได้เริ่มมีขึ้นในสมัยปฏิวัติฝรั่งเศส ค.ศ. 1789 จนปัจจุบัน การใช้เครื่องกีโอยตีนในฝรั่งเศส ส่วนมากจะใช้เฉพาะผู้กระทำผิดที่ต้องโทษประหารในคดีอาชญากรรมเรือน

วิธีการยิงเป้า เป็นวิธีการที่ปฏิบัติกันอย่างกว้างขวางจนถึงปัจจุบัน เช่น อินโดเนเซีย ชิลี กรีก กัวเตมาลา รัฐยุทาห์ในสหรัฐอเมริกา กว้างหลายเปิดโอกาสให้ผู้ถูกประหารชีวิตมีสิทธิเลือกวิธีการประหารโดยแขวนคอหรือใช้ปืนยิง

การใช้เก้าอี้ไฟฟ้า ได้นำมาใช้เป็นครั้งแรกในเรือนจำเออร์เบิร์น (Auburn Prison) นครนิวยอร์ก ปี ค.ศ. 1890 และได้แพร่หลายทั่วไป

การประหารชีวิตโดยแก๊ส ใช้ในสหรัฐอเมริกาหลายผลรัฐ เป็นวิธีการที่มีความเจ็บปวดทรมานน้อยกว่าการประหารชีวิตโดยการนั่งเก้าอี้ไฟฟ้า หรือแขวนคอ

การลงโทษต่อร่างกายผู้กระทำผิด สังคมได้ขยายวิธีการลงโทษโดยการลงโทษทางร่างกาย เช่นประทับตรา ใช้แผ่นไม้มีช่องสำหรับศรีษะและมือ (pillory) เพื่อเป็นการประจานการกักขังในกรง การเมียนดีด้วยแซ่ ซึ่งใช้กันอย่างกว้างขวางในสมัย古往

การเมื่ยนตี หรือ โบย เป็นวิธีการลงโทษซึ่งยังคงใช้อยู่อย่างเป็นทางการในวัฒนธรรมตะวันตกปัจจุบัน โดยขึ้นกับลักษณะของผู้กระทำผิด และความหนักเบาของโทษ

การประทับตรา หรือประحان กระทำโดยวิธีการใช้เหล็กนาบไฟลงตราประทับตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกายที่เห็นได้ชัดเจน เช่น บริเวณหน้าผาก วัตถุประสงค์เพื่อการประحان ผู้กระทำผิดให้เกิดความอับอาย ลดศักดิ์ศรี เป็นวิธีการลงโทษที่นิยมปฏิบัติกันในสังคมจีนโบราณ ญี่ปุ่น

การตัดอวัยวะผู้กระทำผิด มีลักษณะเป็นการแก้แค้นให้สมกับความผิดที่ได้กระทำผิด เช่นการประทุษร้ายร่างกายผู้อื่น อาจถูกตัดแขน พูดเหี้ย อาจถูกโทษโดยการตัดลิ้น การกระทำผิดข่มขืนชำเราหญิง จะถูกลงโทษโดยการตัด

การใส่ข้อค่า (Stock and Pillory) เป็นวิธีการประحانที่มีผลต่อจิตใจผู้กระทำผิด ในลักษณะนั้นเหยียดแขนขาไปข้างหน้าผู้กระทำผิดจะถูกตรึงนั่งอยู่กับพื้นหันหน้าเข้าหาข้อ ข้อมือ และข้อเท้าทั้งสองข้างถูกสอดเข้าไปในช่องกลมมีลักษณะไม่แน่นบนให้ติดกับไม้กระดานแผ่นล่างซึ่งติดตายตัวอยู่กับเสา คาด (pillory) จะใช้ควบคู่ไปกับข้อชี้เป็นเครื่องของจำสัมไส์ที่คอกและมือทั้งสองข้างของผู้กระทำผิดในลักษณะยืนตรง ซึ่งต่างจากข้อที่ใช้ทรงมาผู้กระทำผิดในลักษณะนั้น เช่น ในศตวรรษที่ 17 มีผู้กระทำผิดโทษฐานขโมยกระหล่ำปลีของเพื่อนบ้านและถูกจับได้จึงถูกลงโทษโดยการใส่ข้อและมีกะหล่ำปลีอยู่บนศรีษะ

การนั่งเก้าอี้กรรมาน (ducking stool) โดยวิธีมัดผู้กระทำผิดติดกับเก้าอี้เป็นรูปแบบการลงโทษที่นิยมใช้แก่ผู้กระทำผิดที่เป็นหญิงที่นินทา เกรี้ยวกราด ด่าทอ ระรานผู้อื่น รวมทั้งเป็นการลงโทษแก่ผู้กระทำผิดฐานผลิตสุรา

การลดฐานะทางสังคม เป็นวิธีการที่นำมาใช้เพื่อการลดสถานภาพทางสังคมของผู้กระทำผิด วิธีการประทานี้ได้มีขึ้นในศตวรรษที่ 16 และหมดสิ้นในศตวรรษที่ 17 แต่มิใช่หมดสิ้นไปที่เดียว วิธีการที่จะลดเกียรติยศได้ใช้กันในสังคมต่าง ๆ

การเนรเทศ ในทางปฏิบัติทุกสังคมใช้วิธีการเนรเทศอาชญากรบางประเภทโดยเฉพาะอาชญากรรมเมือง วิธีการเนรเทศได้ใช้กันมาตั้งแต่สมัยโบราณ หรือข้อห้ามที่ไม่ให้เข้าไปในดินแดนบางแห่ง เช่น lorsque ซึ่งใช้เป็นที่กักขังผู้กระทำผิด การเนรเทศอาจเป็นไปตลอดชีวิต หรือเพียงระยะเวลาสั้น

ในประเทศอังกฤษ ได้มีระบบการขยายนายบุคคลตามกฎหมายได้เกิดขึ้นใน ค.ศ. 1597 โดยใช้กับกลุ่มคนพาก คนจรจัดและของงานจะได้ใช้กัวงขวางขวางขึ้นในช่วงอเมริกาตกลงเป็นอาณาจักร จำกัดนั้นจะกระทำการปฏิวัติในอเมริกา การพิจารณาสั่งอาชญากรรมของอังกฤษมาสู่อเมริกา

ได้ถือปฏิบัติกัน แม้ว่าจะถูกขัดขวางจากประชาชนในอาณา尼คมนั้นก็ตาม ในปี ค.ศ. 1786 ภายหลัง อาณา尼คเป็นอิสระ นโยบายการขนถ่ายไปปั้งอสเตรเลียได้เกิดขึ้น จนกระทั่งปี ค.ศ. 1867 จำนวนการขนถ่ายมีประมาณ 134,308 ชีวีเป็นจำนวนที่สูง แต่ระบบการขนถ่ายจะไม่กระทำบ่อย เท่ากับการจำคุก

ระบบการขนถ่ายในอังกฤษได้ล้มเลิก เพราะพบว่าไม่ใช้วิธีการที่ดีที่จะปรับปรุง บุคคลและรวมทั้งสิ้นเปลี่ยนค่าใช้จ่ายสูง และถูกขัดขวางจากชาวอาณา尼ค

หลายประเทศได้ใช้ระบบการขนถ่ายในช่วงสมัยใหม่ เช่นปอร์ตเกต ในศตวรรษที่ 16 ได้ส่งอาชญากรและหญิงที่ป่วยด้วยโรคหัวใจไปปั้งบราร์ซิลและส่งอาชญากรไปแองโกล่า สเปน ได้ปฏิบัติเช่นเดียวกันแต่ในวิธีค่อนข้างจำกัดในศตวรรษที่ 18 รัฐเชิญได้ใช้เช่นนี้เรียเป็นสถานที่ในการลงโทษตั้งแต่ ค.ศ. 1823

การคุมขัง ในสังคมโบราณและสมัยกลางและสังคมก่อนมีตัวหนังสือ วิธีการคุมขัง ซึ่งใช้เป็นแบบการลงโทษ แต่ไม่ปราฏในสมัยกรีกตอนต้น และไม่ปราฏในหมู่โรมัน Von Bar เน้นว่า “การลงโทษโดยการคุมขังเกือบไม่เป็นที่รู้จักในฝรั่งเศสมัյกลาง” ในอังกฤษการคุมขังใช้ในบางกรณีในช่วงระยะของโกลแซกชัน ในกฎหมาย Ethelstan ซึ่งกล่าวถึงว่า บุคคลผู้ซึ่งทำมาตรกรรมหรือขโมยต้องถูกขัง ประมาณ 120 - 40 วัน กว่าจะมีการถ่ายตัวจากญี่ปุ่น

การคุมขังโดยวัด อำนาจของวัดได้ถือปฏิบัติในการคุมขังทั้งนี้ เพราะว่าไม่ได้รับอนุญาตโดยกฎหมายที่จะใช้วิธีการลงโทษ โดยการประหารชีวิต เป็นวิธีการที่ใช้ก่อนศตวรรษที่ 15

การคุมขังในเรือนจำใหญ่ แต่ถ้าไม่สามารถทำงานในเรือได้ เช่นผู้หญิง คนแก่ พวกรักษาอย่าอ่อน จะถูกจำคุกที่อื่นแทน

การคุมขังในบ้านการแก้ไขผู้กระทำผิด (house of correction) ปราฏขึ้นในกลางศตวรรษที่ 16 ในอังกฤษโดยการต่อรองของ Bishop Ridley of London ที่จะช่วยผู้จรดในเมือง โดย พ.ร.บ. 1576 ได้กล่าวว่า บ้านเพื่อการแก้ไข ขึ้นตรงกับชุมชนหนึ่ง การรับคนเข้ามาอยู่ด้วยด้วยมีการสืบสวนข้อเท็จจริงให้แน่ชัดเพื่อการช่วยเหลือที่ถูกต้อง

การปรับปรุงวิธีการคุมขัง เริ่มเมื่อปลายศตวรรษที่ 18 การคุมขังเป็นวิธีการลงโทษซึ่งส่วนหนึ่งของวิธีการนี้เป็นพื้นฐานของระบบที่ผู้กระทำผิดได้เข้าไปอยู่บ้านการแก้ไขการกระทำผิด ในช่วงการตัดสินพิพากษา

การลดใช้ค่าเสียหาย เมื่อบุคคลได้รับบาดเจ็บ ผู้นั้นจะได้รับชดเชยหรือสามารถเรียกร้องค่าเสียหายโดยขึ้นกับการพิจารณาของกฎหมายและตำแหน่งฐานะทางสังคมของผู้เสียหาย และภัตทร์ จะได้เงินจากการลดใช้ค่าเสียหายบางส่วน กฎหมายในสหรัฐอเมริกา ในศตวรรษ

ที่ 19 กล่าวถึงว่า บุคคลผู้กระทำการลักขโมยต้องชดเชยค่าเสียหายแก่เจ้าของเป็นจำนวนสองเท่าของทรัพย์สินที่ได้อาไป ถ้าผู้กระทำผิดปฏิเสธที่จะชดใช้ เข้าต้องทำงานให้กับรัฐโดยได้ค่าจ้างตอบแทน แต่ค่าจ้างนั้นจะถูกเรียกกลับจ่ายให้กับรัฐและจ่ายชดเชยค่าเสียหาย

การชดใช้ค่าเสียหาย เป็นวิธีการที่กฎหมายกำหนดให้ผู้กระทำผิดชดใช้ค่าเสียหาย มักจะใช้บังคับในความผิดทางแพ่งและความคิดเกี่ยวกับการชดใช้ค่าเสียหาย มีมาแต่สมัยกรีกโบราณแต่ปัจจุบันกระทำการลักขโมยต้องชดใช้ค่าเสียหาย

นักอาชญาวิทยาได้เสนอรูปแบบการชดใช้ค่าเสียหาย ดังนี้

1. การชดใช้ค่าเสียหายทางจิตใจ เพื่อคลายความตึงเครียดทางจิตใจของผู้เสียหาย เพื่อให้ผู้เสียหายได้มีโอกาส ระบายความรู้สึกและความร้ายแรงสูญเสียที่ได้รับจากการกระทำของอาชญากร

2. การชดใช้ค่าเสียหายแบบสร้างสรรค์ความรับผิดชอบ การชดใช้ค่าเสียหายแก่เหยื่ออาชญากรรม เพื่อเป็นการทดแทน หรือบรรเทาโทษจำคุก ซึ่งถือเป็นภาระหน้าที่ของผู้ประกอบอาชญากรรมที่จะต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหาย เพื่อให้ผู้กระทำผิดตระหนักรถึงความเสียหายและเพื่อการแก้ไขพฤติกรรมของผู้กระทำผิด

3. การชดใช้ค่าเสียหายโดยความสมัครใจของผู้กระทำผิดเกิดจากความรู้สึกรับผิดชอบต่อความผิดที่ได้กระทำซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจ เห็นใจซึ้งกันและกัน

ทฤษฎีการลงโทษ

ปฏิกริยาต่อการกระทำผิดนั้นจะพบได้ตั้งแต่สังคมก่อนมีจักรวาลนั่นเอง ซึ่งหมายถึงการแก้แค้น การทำลายล้าง การฆ่า เนรเทศ ซึ่งผู้กระทำผิดเหล่านั้นอาจถูกกล่าวหาว่าเป็นพ่อเมด หมอดี หรือมียาพิษ ตามสภาพสังคมในขณะนั้น ผู้กระทำผิดถูกมองว่าเป็นแมมื่อนศัตรูเป็นสิ่งปฏิกูลที่จำเป็นต้องกำจัด ในระยะแรกนั้น ปฏิกริยาต่อผู้กระทำผิดมักจะเป็นเรื่องส่วนตัวไม่ใช่ปฏิกริยาของสังคม ชุมชนทำหน้าที่สืบสาน และมีการจ่ายค่าเสียหายแต่ไม่มีการลงโทษในศาลอาญาในกลุ่มที่ไม่รู้หนังสือเหล่านี้ พบว่าแรงจูงใจและทัศนคติซึ่งเป็นปฏิกริยาต่อผู้ฝ่าฝืนกฎหมายให้มีการลงโทษ เป็นไปในรูปการทำลายล้างศัตรูของกลุ่มและเพื่อความสงบสุข

หลังจากเกิดระบบกษัตริย์และการมีอำนาจของกษัตริย์ ความผิดของผู้กระทำนั้นได้กลายเป็นเรื่องของส่วนรวม ระบบศาลได้ถูกจัดตั้งขึ้นโดยได้รับการสนับสนุนจากรัฐ ปฏิกริยาต่อสิ่งที่ถือว่าผิดได้กลายเป็นเรื่องสังคมมากกว่าส่วนตัวและความผิดนั้นถือว่าเป็นอาชญากรรมโดยผู้กระทำผิดได้ประทุษร้ายต่อกลุ่มหรือบุคคล ซึ่งเรียกว่า “เหยื่อ”

จักระทั้งสมัยใหม่ ปฏิกริยาต่ออัชญากรรมมีการลงโทษกันอย่างชัดเจน ได้มีการศึกษาและความคิดเกี่ยวกับการลงโทษ 3 แนวความคิด ดังนี้

1. Classical School
2. Neo-classical School
3. Positive School

สำนัก Classic ซึ่ง Beccaria ได้ให้ความสำคัญโดยเป็นการศึกษาที่แล้วมาของ Rousseau, Montesquieu และ Voltaire เป็นการอ้างถึงการทำลายล้างโดยบุคคลได้คำนึงถึงความยินดีและความเจ็บปวดทรมานล่วงหน้าแล้วก่อนการกระทำ ฉะนั้นการแสดงพฤติกรรมของเขามากมายเป็นไปในลักษณะที่เป็นเหตุผลของเขาวง ปฏิกริยาของสังคมต่ออัชญากรรมเป็นไปในรูปการวัดค่า “ความเจ็บปวด” สมมติฐานโดยทั่วไปในแนวความคิดของสำนักนี้ คือ ความจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติต่อการกระทำอันไม่พึงประณญา อันได้แก่ความเจ็บปวด โดยถือเป็นการลงโทษต่อบุคคลนั้นให้ได้ความเจ็บปวดมากเท่าที่กำหนดไว้ เพื่อว่าผู้กระทำผิดจะได้คำนึงถึงการกระทำเหล่านี้ก่อนกระทำและทำให้ความเจ็บปวดนั้นกลایเป็นความยินดีแก่คนทั่วไป

โดยแนวความคิดของสำนักนี้เน้นว่า การลงโทษเป็นสิ่งต้องกระทำกับบุคคลทุกคน โดยไม่คำนึงถึง อายุ สติปัญญา สถานภาพทางสังคม หรือเงื่อนไขอื่น ๆ

สำนัก Neo-classic เกิดขึ้นในช่วงเวลาการปฏิวัติในฝรั่งเศส ได้สนับสนุนแนวความคิดของสำนัก classic โดยทั่ว ๆ ไปนั้นถูกต้องแต่จะต้องขยายความในรายละเอียด ในขณะที่เด็กและคนวิถีจริต ไม่ได้คำนึงถึง “ความยินดี” และ “ความเจ็บปวด” ในประเด็นนี้สำนัก Neo-classic เน้นว่าควรขยายการพิจารณาออกไปให้ถ้วนขึ้น การลงโทษควรจัดวางไว้เพื่อผู้ฝ่าฝืนกฎหมายบางคณแต่มิใช่ทั้งหมด ควรมีข้อยกเว้นบางประการ ฉะนั้นความรับผิดชอบของบุคคลได้นำมาถ่วง重 รวมทั้งการพิจารณาสภาพจิตวิทยาและสังคมวิทยาต่ออัชญากรรมนั้น ๆ ข้อเสนอของสำนัก Neo-classic ได้กล่าวเป็นพื้นฐานของการพิจารณาความยุติธรรมและระบบกฎหมายของตะวันตก ในช่วงศตวรรษที่ผ่านมา

สำนัก Positive ได้เน้นว่า อัชญากรรมไม่ว่าในรูปแบบใดถือเป็นปราภการณ์ทางธรรมชาติ เช่นเดียวกับ พายุ น้ำท่วม....ฯลฯ ใน การบังคับสนอง กลุ่มสังคม อาจจำจัดอัชญากร แต่จะต้องพิจารณาอย่างระมัดระวังว่าไม่ใช่การลงโทษ ผู้กระทำผิดผู้ซึ่งสามารถปรับปรุงแก้ไข ฟื้นฟูได้ก็ควรจะได้แก้ไข ถ้าทำไม่ได้จะยกแยกหรือเนรเทศ

ปฏิกริยาของสังคมต่อผลสะท้อนของอัชญากรรมของสำนักทั้งสามในเรื่องทัณฑวิทยา โดยมีผลติดตามมา คือ การคุ้มครองผู้กระทำผิดที่ฝ่าฝืนกฎหมายได้ปราภขึ้น ประเด็นแรก การคุ้มครองผู้กระทำผิดจะเน้นการลงโทษที่ร้ายแรงบุคคลซึ่งตรงกับแนวความคิดของสำนัก

แม้ว่าจะแตกต่างในกระบวนการ ประเด็นที่สอง เป็นความเกี่ยวพันกับความเชื่อที่ว่า อาชญากรรมเป็นการแสดงออกของการกระทำในสถานการณ์หนึ่ง ๆ โดยเกี่ยวข้องกับกลุ่ม และไม่สามารถดูแลรักษาอย่างมีประสิทธิภาพได้ถ้าแยกเฉพาะแต่ละบุคคลเป็นรายกรณี แต่ควร จะดูแลรักษาเป็นกลุ่มที่มีปัญหา ซึ่งอาจเรียกว่า การส่งเคราะห์กลุ่ม

มาตรฐานการลงโทษ ผู้ที่ฝ่าฝืนกฎหมาย มีพื้นฐานมาจากการศึกษาสภาพแวดล้อม ทางสังคม วัฒนธรรม ในช่วงระยะเวลาต่าง ๆ ซึ่งได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเพื่อความเหมาะสม และคำนึงถึงความมีมนุษยธรรมมากยิ่งขึ้น การศึกษาที่ได้พยายามวิเคราะห์ ได้แก่การศึกษา ด้านวัฒนธรรม จิตวิเคราะห์ และการอธิบายตามหลักสังคมวิทยา สรุปได้ดังนี้

1. ความสอดคล้องทางวัฒนธรรม (Cultural Consistency)

ปฏิกริยาของสังคมต่อการฝ่าฝืนกฎหมายของผู้กระทำผิดและวิธีการที่ใช้ปฏิบัติ ต่อผู้กระทำผิด มีแนวโน้มที่ว่าไปที่สอดคล้องกับสภาพสังคมและวัฒนธรรม หรือเพื่อความเข้ากันได้ กับพฤติกรรมแบบต่าง ๆ ในสังคม ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีผลกระทบต่อการลงโทษผู้กระทำผิดซึ่งแสดงให้เห็นได้ คือ

1) ในศตวรรษที่ 17 มีความเชื่อซึ่งปรากฏอยู่ในวัฒนธรรมที่ว่า ความทุกข์ทรมาน ทางร่างกาย ถือเป็นสิ่งที่อยู่ในธรรมชาติของมนุษย์ เป็นภาวะปกติที่ว่าไป จะนั่นวิธีการลงโทษ ทางร่างกายที่ให้เกิดความเจ็บปวดทรมานจึงได้กระทำขึ้น เช่น การตัดอวัยวะ การล่ามโซ่ ถูกประทับตรา ใส่ข้อ กดศรีษะลงน้ำ และวิธีการอื่น ๆ ทำให้เกิดความละอาย การปฏิบัติเหล่านี้ ปรากฏในวัฒนธรรมในระดับนั้น ซึ่งนิสมัยต่อ ๆ มาได้ลังความเห็นว่า รัฐมนุษยธรรม ไม่สมควร จะมีอยู่ในวัฒนธรรมของมนุษย์ เป็นความไม่สอดคล้องจึงได้มีการปรับปรุงวิธีการลงโทษแบบใหม่ ๆ ขึ้น

2) ระบบต่าง ๆ ได้พัฒนาเข้าสู่สมัยใหม่ ที่เน้นคุณค่าความสะอาดสวยงามและเข่นกัน การกระทำผิดถือเป็นหนึ่งในสังคม ต้องมีการชดใช้ จุดมุ่งหมายคือ ให้การลงโทษมีความเหมาะสม เข้ากับการกระทำผิด ไม่ใช่การอ้างถึงทัศนะของนักเศรษฐศาสตร์ที่ยืนยันว่า แรงวัลหรือผลตอบแทนต้องได้สัดส่วนกับการบริการ นักอาชญาวิทยาสมัยก่อนได้ใช้รูปถึงการลงโทษเช่นเดียวกัน ต้องได้สัดส่วนกับการกระทำผิด จึงได้มีการกำหนดนโยบายลงโทษผู้กระทำผิด เช่น การปรับ การชดใช้ค่าเสียหาย

3) ระบบประชาธิบัติโดยได้นำมากล่าวอ้างถึง โดยเน้นความเท่าเทียมกัน สิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล ตั้งแต่การปฏิริหารัฐบาล ซึ่งเป็นผลต่อนโยบายการลงโทษได้มีการปรับปรุงเข้าสู่ความมีมนุษยธรรม บุคคล

4) จากแนวทัศนะของสำนัก Positive, ที่ได้พัฒนาขึ้นในช่วงนี้ดังที่กล่าวแล้วนั้น ได้มีผลต่อการพัฒนาระบบการลงโทษผู้กระทำผิด ที่เน้นถึงความแตกต่างกันของบุคคล จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดเป็นรายบุคคล ซึ่งแนวโน้มทั่วไปในปัจจุบันได้เน้นที่ตัวบุคคลตามแนวทัศนะของสำนัก Positive

5) จริยธรรมของสังคม ความรุนแรงของอาชญากรรม มีผลต่อปฏิกริยาของสังคม ที่จะใช้มาตรการลงโทษผู้กระทำผิดโดยวิธีรุนแรงเด็ดขาด เพราะมีผลกระทบต่อขนบธรรมเนียม ประเพณี ศีลธรรมอันดีงามของสังคม

การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในวิธีการลงโทษได้ปฏิบัติและถือเป็นสิ่งถูกต้อง การคุณชั้นได้นำมาใช้ปอยขึ้น การทราบร่างกายและการฟ้าได้ใช้น้อยลง การอธิบายถึงการลดลงในวิธีการนั้น ๆ ยังไม่กระจ่างชัด แต่ขึ้นอยู่กับทัศนะ

1. ทางปฏิเสธ การคุณชั้นใช้ไม่ได้ในช่วงเวลาแรก ๆ เพราะไม่มีที่ซึ่งมั่นคงพอที่จะคุณชั้นคนจำนวนมากได้ และความยากลำบากในการสร้างสถานที่เหล่านี้ทำให้ไม่มีการปฏิบัติสำคัญยิ่งกว่านั้น มีสังคมมาเกิดขึ้นมาหลาย การเปลี่ยนแปลงการควบคุมและขาดนโยบาย และไม่มีเจ้าหน้าที่ดูแล ฉะนั้นถ้าสร้างที่คุณชั้นมาก็จะไม่มีประโยชน์ ความจำเป็นที่จะต้องวางแผนฐานชีวิตให้มั่นคงมีความสำคัญกว่าก่อนที่จะมีการคุณชั้นและถือเป็นนโยบายต่อไป

2. ทางยอมรับ การกล่าวขวัญถึงอิสระภาพได้เน้นเป็นความสำคัญในช่วงสมัยใหม่ การจำกัดอิสระภาพที่ได้ปฏิบัติในสมัยกลางถือเป็นความגרمان ไม่ยอมรับในช่วงต่อมา โดยมีการกล่าวขวัญถึงโดยผ่านสื่อมวลชน ความสนใจในประชาธิปไตย อิสระภาพ เสรีภาพ เป็นสิ่งที่ได้ถูกเผยแพร่ในเวลาต่อมาและมีผลต่อการลงโทษ

2. ทฤษฎีการโยนความผิดให้ผู้อื่น (The Scapegoat theory)

ตามแนวความคิดนี้ได้นำทฤษฎีจิตวิเคราะห์ศาสตร์มาอธิบายการกระทำ โดยกล่าวว่ามนุษย์มีสัญชาตญาณแห่งความก้าวร้าวของมนุษย์นั้นเอง ฉะนั้นการลงโทษผู้กระทำผิดจึงเป็นการแสดงออกของภาวะทางจิตใจเพื่омุ่งสนองตอบต่อตัวผู้กระทำผิดโดยเหตุผลที่อ้างว่าสมควรจะรับบาปจากการกระทำผิดนั้น

การลงโทษผู้กระทำผิดได้รับการพิจารณาว่าเป็นระบบเพื่อแสดงออกซึ่งความก้าวร้าวนุคคลผู้ซึ่งก้าวร้าวยืนยันถึงความพอใจในการลงโทษและความพอใจในนี้เป็นของคนทั้งสังคม นักจิตวิเคราะห์ได้อธิบายต่อไปว่ามนุษย์ได้มีการพัฒนาในบุคลิกภาพ ซึ่งจะมีผลนำมาอธิบายวิธีการลงโทษ โดยที่ ชีวิตสังคมมนุษย์มีการกระทำอิสระโดยสัญชาตญาณทางเพศและความก้าวร้าวที่มีอยู่ในตัวมนุษย์ การแสดงออกของสัญชาตญาณจะถูกควบคุมโดยสัญชาตญาณจะเข้าไปรวมผสม

ผ่านอยู่ใน superego ของตัวบุคคลที่ได้ถูกกล่อมเกลา จะนั้นในช่วงนี้ถ้ามีการกระทำก้าวร้าวเกิดขึ้น จำเป็นต้องมีการลงโทษ

ตามแนวทางทฤษฎีนี้ไม่คำนึงถึงปัจจัยแวดล้อมที่อาจมีส่วนให้เกิดการกระทำผิด การลงโทษมุ่งถึงความเสียหาย รุนแรง มากกว่าการแก้ไขพฤติกรรมของผู้กระทำผิด ซึ่งการกระทำเหล่านี้นักจิตวิทยาได้อธิบายว่า การที่สังคมต้องการที่จะลงโทษผู้กระทำผิดเพื่อเป็นการแสดงออกเชิงสัญชาตญาณความก้าวร้าวที่มีอยู่นั้นเอง

3. ทฤษฎีโครงสร้างสังคม (Social Structure Theory)

การศึกษาโครงสร้างทางสังคมมีส่วนช่วยให้เข้าใจและเพื่ออธิบายถึงปฏิกริยาการลงโทษที่สัมพันธ์กับปัจจัยต่าง ๆ ในสังคมที่ผูกพันกัน ดังนี้

1) การลงโทษและสภาพเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ Ruche ได้อธิบายถึงพื้นฐานที่เป็นตัวกำหนดปฏิกริยาของสังคมต่ออาชญากรรม โดยเน้นที่สภาพของตลาดแรงงาน เขาย้ำว่าเมื่อตลาดแรงงานเกิดล้ม และค่าแรงราคาถูก ปฏิกริยาต่อการฝ่าฝืนกฎหมายมีแนวโน้มจะถูกลงโทษ เช่นในภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ปัญหาการว่างงานเกิดขึ้นมากเป็นเหตุหนึ่งให้เกิดปัญหาอาชญากรรม ซึ่งจำเป็นจะต้องมีมาตรการในการลงโทษผู้กระทำผิดสูงกว่าปกติ

สมมติฐานขั้นพื้นฐานของแนวความคิดนี้ ถือว่า อาชญากรรมเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในกลุ่มชนชั้นต่ำ ซึ่งมีสถานภาพทางเศรษฐกิจยากจน และปฏิกริยาของสังคมที่เกิดขึ้นเป็นปรากฏการณ์ของชนชั้นสูงซึ่งมีอำนาจทางการเมือง เมื่อสภาพเศรษฐกิจตกต่ำและตลาดแรงงานล้ม ชนชั้นสูงได้วางวิธีการลงโทษต่าง ๆ ไว้ แต่เมื่อความจำเป็นทางเศรษฐกิจของชนชั้นสูงที่จะใช้แรงงาน เข้าจะวางวิธีการลงโทษแบบปานกลาง โดยทั่วไปเมื่อสภาพเศรษฐกิจดี ไม่มีความจำเป็นทางเศรษฐกิจที่จะต้องให้กระทำผิด อัตราการกระทำผิดจะต่ำในระยะนี้ แต่เมื่อมีการว่างงานมาก ความพยายามที่จะต้องกระทำผิดจะมีสูงและโดยที่ชนชั้นสูงเชื่อว่า ในช่วงเวลาที่ผู้กระทำผิดที่ว่างงานกระทำผิดกฎหมายเนื่องจากความจำเป็นทางเศรษฐกิจ และมีข้อแลกเปลี่ยนกับการลงโทษแบบปานกลาง อัตราการกระทำผิดจะสูงขึ้น จะนั้นชนชั้นสูงจึงได้วางวิธีการลงโทษแบบต่าง ๆ เพื่อที่จะควบคุมพฤติกรรมของชนชั้นต่ำ

กล่าวโดยสรุป เมื่อความยากจนมีมาก อัตราการกระทำผิดจะสูงขึ้น เมื่อยัตราการกระทำผิดสูงและตลาดแรงงานล้ม ปฏิกริยาของสังคมที่จะให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด เงื่อนไขสภาพเศรษฐกิจโดยทั่วไปจะเป็นตัวกำหนดทั้งอัตราการกระทำผิดและอัตราการว่างงานและจะกำหนดปฏิกริยาของสังคมต่ออาชญากรรมการกระทำผิด การศึกษาอัตราอาชญากรรมมีส่วนสัมพันธ์กันระหว่างสภาพเศรษฐกิจ อาชญากรรมและการลงโทษ

2) การลงโทษและการแบ่งงาน

Durkheim ได้เสนอแนะถึงความไม่แน่นอนในปฏิกริยาการลงโทษเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในการแบ่งงานของสังคม แนวความคิดของเขายังได้นำไปใช้คัญ 3 ประการ

ก. การกระทำผิดเป็นการทำลายจริยธรรมคุณค่าของสังคม จึงจำเป็นต้องมีวิธีการลงโทษ เช่น การตรุษ การทำความเสื่อมเสียทางศาสนา

ข. การลงโทษ เนื่องจากการกระทำผิด จะถูกพิจารณาโดยระเบียบวิธีการทางศาล

ค. โดยหลักการจัดระเบียบสังคมเปลี่ยนแปลงจากความเป็นปึกแผ่นแบบกลไก (mechanical solidarity) มาเป็นความเป็นปึกแผ่นแบบอินทรีย์ (organic solidarity) การลงโทษมีแนวโน้มจะลดลง

Durkheim ได้เน้นว่า รูปแบบของปฏิกริยาของสังคมต่ออาชญากรรมถูกกำหนดโดยโครงสร้างสังคม และโดยเฉพาะโครงสร้างสังคมที่มีความซับซ้อนต่อการแบ่งงานกันทำมีมากขึ้นตามขนาดและความหนาแน่นของสังคม กว้างหมายถือว่ามีความสำคัญเพื่อความคุ้มครองเป็นปึกแผ่นของสังคมเมื่อสังคมมีความเป็นปึกแผ่นแบบกลไกความเห็นใจแวงนั้นกับการแบ่งงานกันทำ โดยมีลักษณะพุทธิกรรมและทัศนคติที่เหมือนกัน ปฏิกริยาต่อต้านมิจฉาชีพหมายจะเน้นการลงโทษ ซึ่งมีการปรับปรุงเข้าสู่การมีกฎหมายอย่าง แต่ในสังคมที่มีความเป็นปึกแผ่นแบบอินทรีย์ สังคมมีความเป็นอยู่ง่าย ๆ เจตนาไม่ดีของกลุ่มมิอิทธิพลเหนือบุคคล ปฏิกริยาในการลงโทษมีน้อย

3) การลงโทษและความไว้วางใจในสังคม

โดยที่ภายในสังคมหนึ่งมีความแตกต่างกันภายในสังคมอย่างมากmany เช่น ความแตกต่างในวัฒนธรรมย่อยของกลุ่ม การมีศาสนา ชนบทธรรมเนียมประเพณีที่แตกต่างกันมาก รวมทั้งความแตกต่างในเชื้อชาติ ภาวะความสัมสันไว้วางใจในจะเกิดขึ้นง่าย แนวโน้มของสังคมที่จะมีนโยบายการลงโทษค่อนข้างรุนแรง เพื่อกำให้สังคมเกิดความเป็นปกติสุข ปราศจากความขัดแย้งภายใน ตรงข้ามในสังคมที่มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (homogeneous society) ความมีไว้วางใจในสังคมนี้เนื่องจากมีจริยธรรม การดำเนินชีวิตที่มีแบบอย่างเหมือนกัน การฝ่าฝืนจริยธรรมไม่ค่อยเกิดขึ้น ไม่เป็นอันตรายต่อกลุ่ม ปฏิกริยาของสังคมต่อการลงโทษจะไม่รุนแรง

ฉะนั้นสมมติฐานโดยทั่วไปของความคิดเห็นนี้อยู่ที่ลักษณะของวัฒนธรรมหรือโครงสร้างของสังคมจะกำหนดแนวทางทั่วไปในปัญหาการกระทำผิดและการลงโทษในสังคม

ปัจจัยที่มีผลต่อการลงโทษ

จากสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม รวมทั้งสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

ประวัติศาสตร์ที่เปลี่ยนแปลงไป มีส่วนสำคัญที่มีผลต่อการควบคุมและการกำหนดนโยบายการลงโทษผู้กระทำผิด ปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ ได้แก่

1. ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการเปลี่ยนแปลงสังคม

จากคติธรรมที่ 14 เป็นต้นมา การเปลี่ยนแปลงสภาพสังคมเศรษฐกิจได้บังเกิดขึ้นอย่างใหญ่หลวง โดยเฉพาะในยุโรป การปรับปรุงฟื้นฟูวิทยาการ ศิลปวิทยา ได้มีส่วนให้เกิดความก้าวหน้ามาถึงช่วงสมัยใหม่ซึ่งมีผลถึงการปรับปรุงในบริการลงโทษ ผู้กระทำผิดโดยใช้หลักเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ และการคำนึงถึงศักดิ์ศรี คุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์ นักวิทยาการสมัยใหม่ไม่เห็นด้วยกับบริการลงโทษที่คำนึงถึงการแก้แค้นความรุนแรง ซึ่งได้อีกปฏิบัติกันในสมัยก่อน การปรับปรุงสภาพสังคมให้สอดคล้องกับสภาพการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ โดยเฉพาะในระบบความเชื่อประเพณี เพื่อบังกันการกระทำผิดและให้สังคมอยู่อย่างปกติสุข ซึ่งมีผลให้มีการปรับปรุงระบบบริการลงโทษให้ทันสมัยขึ้น

จากการความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี อาจมีผลกระทบถึงศีลธรรม ประเพณีอันดีงามของสังคมอันจะทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมขึ้นได้ ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการลงโทษกับสภาพวัฒนธรรมที่เจริญก้าวหน้าขึ้น วิธีการที่เกิดขึ้นในแนวใหม่จึงเน้นถึงการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมของบุคคลผู้กระทำผิดโดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับสภาพแวดล้อม วิธีการปฏิบัติเหล่านี้ ได้แก่ การให้การศึกษาอบรม การเสริมสร้างจริยธรรม พร้อมทั้งมุ่งส่งเสริมให้รู้จักรেียนรู้และเคารพกฎหมาย ปรับปรุงสภาพสังคม ให้เกิดความขัดแย้งทางวัฒนธรรมใหม่ หรือเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นจากความสามารถของมนุษย์

2. วิวัฒนาการของกฎหมายอาญา

มนุษย์บัญญัติกฎหมายขึ้นใช้เพื่อควบคุมสังคมให้มีระเบียบวินัย ซึ่งจำเป็นต้องสอดคล้องกับสภาพสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ลักษณะกฎหมายที่ใช้เป็นเครื่องควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์จำแนกเป็น 2 ประเภท คือ กฎหมายที่บัญญัติขึ้นจากผู้มีอำนาจในทางปกครอง เพื่อกำหนดรูปแบบลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและผู้อยู่ใต้ปกครอง และกฎหมายที่เกิดขึ้นจากสภากาชาด ซึ่งเป็นผลจากความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ที่มีอยู่ตามธรรมชาติจำเป็นต้องมีการควบคุมเพื่อความเรียบร้อย กฎหมายประเภทนี้จึงมีคุณค่ากว่าประเภทแรก โดยเป็นการเสริมสร้างบุคคลให้เกิดความรู้สึกปรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม ซึ่งเป็นการสอดแทรกความรู้สึกในด้านคุณธรรมไว้ในกฎหมาย เช่น ในประมวลกฎหมาย ฮัมบูราบี (The Code of Hammurabi) ที่ว่า “กฎหมายฉบับนี้มีขึ้นเพื่อ訂正ไว้ซึ่งความยุติธรรมในแผ่นดิน เพื่อทำลายล้างความชั่วร้ายเพื่อบังกันผู้อ่อนแอด้วยปลดภัยจากการถูกกดขี่จากผู้ที่แข็งแรง เพื่อเสริมสร้าง

ความเจริญก้าวหน้าแก่ประเทศชาติ และคุ้มครองสวัสดิภาพของประชาชน

นักกฎหมายได้สรุปสาระสำคัญของกฎหมายฉบับนี้ ดังนี้

1. เป็นกฎหมายฉบับแรกที่ได้กล่าวถึงระบบบริการและความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าหน้าที่และประชาชนอย่างชัดเจน รวมทั้งได้กำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของสถาบันทางสังคมด้วย เช่น หน้าที่ของตำรวจ ศาล บทบาทของบุคลากรด้านสุขภาพ หน้าที่ของกิจกรรม เศรษฐกิจ
2. เป็นกฎหมายที่ตรายืน เพื่อคุ้มครองความเป็นธรรมในสังคม เช่น กำหนดบทบัญญัติ บังคับนิมิให้มีการเอารัดเอาเบรียบ ห้ามค้ากำไรเกินควร
3. เน้นความสำคัญในการรักษาบูรณะบนบารมเนียมประเพณีและศีลธรรมอันดีงาม
4. เป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติถึงการพิจารณาโทษและการชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เป็นเหยื่ออาชญากรรม

นับตั้งแต่มีการใช้กฎหมายขึ้นมา เป็นต้นมา ได้มีการตรากฎหมายหรือกฎหมายขึ้นอีกมากมาย ซึ่งมีผลดีต่อการสร้างสรรค์ปรับปรุงวิธีการลงโทษผู้กระทำผิด เช่น

- กฎหมายโมเสส ซึ่งเน้นถึงความสัมพันธ์ของศาสนากับการลงโทษและได้กล่าวถึงหลักการลงโทษกับจริยธรรม
- กฎหมายบัตรแมกนาคาร์ต้า ที่กล่าวถึงการคุ้มครองสิทธิของพลเมืองสมัยพระเจ้าแห่งเดนmark จอห์นแห่งอังกฤษ
- ประกาศรับรองสิทธิมนุษยชนและพลเมืองแห่งฝรั่งเศส

буลๆ

จุดมุ่งหมายของการมีกฎหมายขึ้นใช้ในสังคมเป็นไปเพื่อ

1. การควบคุมสังคม เพื่อให้การควบคุมพฤติกรรมสังคมเป็นไปในแนวทางเดียวกัน โดยกฎหมายจะบ่งถึงความผิดและการลงโทษไว้อย่างชัดเจน ซึ่งจะมีการพิสูจน์ความผิดจนปราศจากข้อสงสัย จึงจะลงโทษผู้กระทำผิดได้
2. การใช้กฎหมายอย่าง公正 ควบคุมสังคมเป็นกระบวนการปฏิบัติตามหลักเหตุผล นั่นคือ การร่วงและแก้กฎหมาย จะกระทำได้โดยความยินยอมเห็นชอบ ของผู้คนนิติบัญญัติ
3. การใช้กฎหมายควบคุมเป็นการพิจารณาลักษณะสำคัญของการกระทำผิดซึ่งจะต้องได้รับการพิจารณาพิพากษาลงโทษภายใต้ระบบมาตรฐานเดียวกัน โดยไม่คำนึงถึงสถานะทางสังคมของบุคคล

4. การใช้กฎหมายควบคุมสังคมแตกต่างจากรูปแบบการควบคุมสังคมในประการอื่น โดยเด่นชัด นั่นคือ เป็นการใช้มาตรการลงโทษบังคับแก่ผู้กระทำผิดรวมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดอยู่ Thornton ผลการพิพากษานั้น ๆ ได้

การใช้มาตรการทางกฎหมายควบคุมสังคมอาจเกิดปัญหาผลกระทบต่อการแก้ไข พฤติกรรมของผู้กระทำผิดได้ เช่น ทัศนะของ Bentham ที่กล่าวว่า “เมื่อพิจารณากรณีกระทำผิด เกี่ยวกับการเสพสุรา มีเมمامาและประพฤติผิดประเวณี แทนที่จะเป็นผลดีต่อการแก้ไขพฤติกรรม อาชญากร กลับกลายเป็นการผลักดันให้บุคคลเหล่านี้ กระทำผิดในลักษณะร้ายแรงยิ่งขึ้น” หรือ ทัศนะของ Frank Tannenbaum ที่ว่า “การที่สังคมตราหน้าอาชญากรอย่างชัดเจนเกินไป นับเป็นผลที่ก้าวไปสู่ความล้มเหลวต่อการแก้ไขพฤติกรรมอาชญากรโดยตรง” จะนั้นการใช้กฎหมาย ควบคุมสังคมจึงจำเป็นพิจารณาความสอดคล้องกับสภาพสังคมเพื่อความปลอดภัยสุขของสังคม Talcott Parsons ได้ให้ทัศนะว่า “การใช้กฎหมายควบคุมที่มีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นจะต้อง คำนึงถึงปัญหาและการแก้ปัญหาที่สำคัญ คือ ความถูกต้องชอบธรรมแห่งกฎหมาย การตีความ แห่งกฎหมาย การบังคับใช้กฎหมาย และการวินิจฉัยทางคุกคามที่จะต้องสัมพันธ์สอดคล้องกับ หลัก ความถูกต้องชอบธรรมและประโยชน์สุขของสังคมส่วนรวม ทั้งนี้เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมาย นั้นมีผลในทางปฏิบัติที่สามารถสนองตอบต่อความต้องการของชุมชนได้อย่างแท้จริง

3. มนุษยธรรมและระบบความเชื่อ

ผลจากความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ การปฏิวัติอุตสาหกรรม ได้ผลักดันให้มีการใช้ระบบลงโทษจำกัดแก่ผู้กระทำผิด ทดสอบวิธีการลงโทษแบบทารุณซึ่งมีมาแต่เดิม รวมทั้ง มีการปรับปรุงสถานที่ให้ถูกสุขลักษณะยิ่งขึ้นจากปฏิญญาสากระดับสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ได้มีการใช้หลักมนุษยธรรมปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ให้สอดคล้องกับปฏิญญาสากระดับสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่ว่า “บุคคลใด จะถูกทราบหากุறุณกรรม หรือได้รับการปฏิบัติ หรือถูกลงโทษในลักษณะไร้มนุษยธรรมหรือลดคุณค่าศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ มิได้”

ระบบความเชื่อ และหลักปฏิบัติศาสนา มีส่วนยุกพันสมาร์กของสังคมให้อยู่อย่างปกติ มีระเบียบ หลักธรรมคำสอนและแนวทางปฏิบัติของศาสนาสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับกระบวนการ การอบรมแก้ไขปรับปรุงสภาพจิตของผู้กระทำผิดได้เป็นอย่างดี ซึ่งมีอิทธิพลผลักดันให้มีการใช้มาตรการทางมนุษยธรรมเพื่อการลงโทษผู้กระทำผิด เช่น แนวความเชื่อของผู้นับถือศาสนาคริสต์ นิกายคาಥอลิก ที่ไม่เห็นด้วยต่อการใช้ความรุนแรงลงโทษผู้กระทำผิด รวมทั้งการลงโทษประหารชีวิต อิทธิพลแนวความเชื่อได้แพร่หลายไปทั่ว โดยเน้นถึงการแก้ไขด้วยวิธีการกล่อมเกลาจิตใจผู้กระทำผิด ซึ่งมีผลถึงรัฐได้เกิดความเชื่อใหม่ที่ว่า การกำจัดอิสรภาพผู้กระทำผิดไม่เหมาะสม ควรที่จะใช้วิธีการแก้ไข พื้นฟู เพื่อให้กลับตนเข้าสู่สังคมได้

คำตามท้ายบท

1. จงอธิบายให้เข้าใจในรูปแบบของการลงโทษ?
2. ทฤษฎีการโynความผิดให้ผู้อื่น มีลักษณะเช่นไร จงอธิบาย?
3. ที่เรียกว่า “ความสอดคล้องทางวัฒนธรรม” หมายความว่าอย่างไร?
4. ทฤษฎีโครงสร้างสังคม มีสาระสำคัญอย่างไรบ้าง?
5. จงอธิบายปัจจัยที่มีผลต่อการปรับปรุงการลงโทษ?

Romilly พยายามต่อต้านการแขวนคอเพื่อการแก้แค้น ตัดศรีษะ หรือตัดส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เป็นสืบต่อ (Karl L. Von Bar, A History of Continental Criminal Law, Boston Little' Brow, 1916. p. 299)

ระหว่างศตวรรษที่แล้วแนวโน้มความแตกต่างจากการลงโทษแบบอื่น ๆ ได้ปรากฏขึ้น แทนวิธีการผ่า ในสหรัฐ ปี ค.ศ. 1959 บางรัฐมีการลงโทษโดยวิธีการผ่า แต่บางรัฐไม่อนุญาตให้มีการลงโทษโดยวิธีการผ่าโดยเฉพาะในรัฐทางเหนือและตะวันออก (Michigan, Minnesota, North Dakota, Wisconsin, Delaware, Maine และ Rhode Island)

การแขวนคอ เป็นวิธีการผ่าที่นิยมแพร่หลาย อังกฤษเป็นประเทศแรกที่ใช้วิธีการแขวนคอผู้กระทำผิดโดยท่านที่สาธารณะ จุดมุ่งหมายเพื่อการลงโทษก่อให้เกิดความเกรงกลัวเข็ญlab ไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่าง ในปัจจุบันอังกฤษได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตไปแล้วแต่การลงโทษโดยวิธีแขวนคออย่างปฏิบัติอยู่ในประเทศเครือจักรภพสหรัฐอเมริกา แคนาดา ญี่ปุ่น ปากีสถาน pemar อาณานิคม ฯลฯ ทั้งนี้เนื่องจากวิธีการลงโทษประหารชีวิต โดยการแขวนคอเป็นวิธีการที่ประหัยดและสะดวกในการปฏิบัติมาก

การใช้กีโตกิน (Guillotine) มีลักษณะเช่นเดียวกับการประหารชีวิตโดยการตัดศรีษะ กีโตกิน เป็นเครื่องมือที่ประกอบด้วยเหล็กถ่วง มีดที่ใช้ตัดศรีษะ โดยส่วนครึ่งและครึ่งของผู้กระทำผิดลดซ่องกลมที่เตรียมไว้สำหรับการประหารโดยเฉพาะ และมีที่รองรับศรีษะที่ถูกมีดตัดขาด เครื่องกีโตกินได้เริ่มมีขึ้นในสมัยปฏิวัติฝรั่งเศส ค.ศ. 1789 จนปัจจุบัน การใช้เครื่องกีโตกินในฝรั่งเศส ส่วนมากจะใช้เฉพาะผู้กระทำผิดที่ต้องโทษประหารในคดีศาลแพ่งเรือน

วิธีการยิงเป้า เป็นวิธีการที่ปฏิบัติกันอย่างกว้างขวางจนถึงปัจจุบัน เช่น อินโดเนเซีย ชิลี กรีก กัวเตมาลา รัฐยุทห์ในสหรัฐอเมริกา กว้างหลายเปิดโอกาสให้ผู้ถูกประหารชีวิตมีสิทธิเลือกวิธีการประหารโดยแขวนคอหรือใช้ปืนยิง

การใช้เก้าอี้ไฟฟ้า ได้นำมาใช้เป็นครั้งแรกในเรือนจำแอร์เบรน (Auburn Prison) นครนิวยอร์ก ปี ค.ศ. 1890 และได้แพร่หลายทั่วไป

การประหารชีวิตโดยแก๊ส ใช้ในสหรัฐอเมริกาหลายรัฐ เป็นวิธีการที่มีความเจ็บปวดทรมานน้อยกว่าการประหารชีวิตโดยการนั่งเก้าอี้ไฟฟ้า หรือแขวนคอ

การลงโทษต่อร่างกายผู้กระทำผิด สังคมได้ขยายวิธีการลงโทษโดยการลงโทษทางร่างกาย เช่นประทับตรา ใช้แผ่นไม้มีช่องสำหรับศรีษะและมือ (pillory) เพื่อเป็นการประจานการกักขังในกรง การเมียนตีด้วยแซ่ ซึ่งใช้กันอย่างกว้างขวางในสมัย古往